

DOI: 10.31648/kpp.10445

Anna Opar

ORCID: 0000-0001-9781-178X

Uczelnia Państwowa im. Jana Grodka w Sanoku

aopar@up-sanok.edu.pl

Bezpieczeństwo wewnętrzne państwa a procesy migracyjne

Wstęp

Bezpieczeństwo stanowi jedną z podstawowych potrzeb człowieka i państwa. Zagadnienia bezpieczeństwa państwa nabierają szczególnego znaczenia w obliczu przemian, będących skutkiem procesów globalizacji, integracji europejskiej i konfliktów wojennych w różnych regionach świata. Globalizacja wiąże się z nowymi zagrożeniami i ryzykiem, z którymi coraz trudniej radzi sobie państwo. Natomiast procesy integracji europejskiej niejednokrotnie uszczuplają monopol suwerennej władzy w wielu istotnych dziedzinach. Postrzeganie bezpieczeństwa przez pryzmat działalności sił zbrojnych, policji i służb specjalnych jest obecnie niewystarczające. Procesy migracyjne, przebiegające w Polsce od kilkunastu lat, powodują, że z państwa typowo emigracyjnego przekształcamy się w państwo emigracyjno-imigracyjne. Proces zmiany tego statusu stwarza konieczność przemodelowania polityki migracyjnej w kontekście odpowiedniego radzenia sobie z problemem nielegalnego przekraczania polskiej granicy, wpływem imigracji na sytuację na rynku pracy oraz na bezpieczeństwo wewnętrzne państwa. Współczesne państwo narodowe, mające prawny i demokratyczny charakter, ma dwa podstawowe zadania – zapewnienie bezpieczeństwa i wolności obywatelom¹.

¹M. Duszczyk, *Procesy migracyjne a bezpieczeństwo wewnętrzne*, [w:] S. Sulowski, M. Brzeziński (red.), *Bezpieczeństwo wewnętrzne państwa. Wybrane zagadnienia*, Warszawa 2009, s. 353.

Bezpieczeństwo wewnętrzne

Bezpieczeństwo jest jednym z najważniejszych aspektów otoczenia człowieka, stanowiąc warunek, na którym opiera się ludzkie życie w wymiarze egzystencjalnym, poznawczym, twórczym i rozwojowym. Ryszard Zięba proponuje, aby bezpieczeństwo określić jako pewność istnienia i przetrwania, posiadania oraz funkcjonowania rozwoju podmiotu. Pewność jest wynikiem nie tylko braku zagrożeń. Powstaje również w wyniku kreatywnej działalności danego podmiotu i jest zmienna w czasie, czyli ma naturę procesu społecznego². Według Jana Szmyda bezpieczeństwo jest zjawiskiem społecznym, politycznym, kulturalnym, prawnym, ekologicznym, militarnym, a także czynnikiem jednostkowo egzystencjalnym i życiowo indywidualnym. Zawiera wspólny mianownik podmiotowy – wiąże się z poczuciem stabilności i trwałości określonego, korzystnego stanu rzeczy, z odczuciem braku zagrożenia wewnętrznego lub zewnętrznego, z doznawaniem spokoju i pewności w codziennym bytowaniu oraz zaufania do przyszłości. Szmyd postrzega bezpieczeństwo jako wartość i sytuuje je wśród wartości fundamentalnych: życia, zdrowia, godności, prywatności, solidarności i humanitaryzmu, a także kardynalnych: dobra, prawdy, sprawiedliwości, piękna. Zwraca uwagę, że bezpieczeństwo stanowi wartość wyjątkową, do której dąży się nie tylko z uwagi na nią samą, ale względu na inne wartości, które ta zabezpiecza³. Marta Pomykała definiuje bezpieczeństwo jako „stan pozytywny, który nie występuje niezależnie, lecz jest rozpatrywany w kontekście określonego podmiotu lub przedmiotu ochrony, dlatego odnosi się najczęściej do konkretnego człowieka lub grupy ludzi, mienia, środowiska czy warunków życia społecznego”⁴. Andrzej Czupryński postrzega bezpieczeństwo „jako cechę biologiczną organizmów żywych, stan psychiczny, a przede wszystkim proces warunkujący przetrwanie i rozwój określonego podmiotu”⁵. Wskazuje, że człowiek stanowi główny podmiot bezpieczeństwa, „który w istocie tworzy przedmioty służące do zagwarantowania mu przetrwania i rozwoju. Stąd o bezpieczeństwie podmiotowym można mówić w kontekście ludzi i występujących pomiędzy nimi relacji. Właściwe jest więc postrzeganie bezpieczeństwa podmiotowego w odniesieniu do człowieka, grup społecznych, narodów i ludzkości”⁶. Stanisław J. Rysz definiuje poczucie bezpieczeństwa na dwóch poziomach. „W wymiarze personalnym poczucie bezpieczeństwa jest przetworzoną w umyśle na subiektywne odczucie komplectacją osobniczej wiedzy, pogłosek, wyobrażeń, przypuszczeń, doświadczeń, oczekiwań i porównań w obszarze zagrożenie – zabezpieczenie w relacji do osoby i jej otoczenia. W wymiarze społecznościowym poczucie

²R. Zięba, *Pozimnowojenny paradygmat bezpieczeństwa międzynarodowego*, [w:] R. Zięba (red.), *Bezpieczeństwo międzynarodowe po zimnej wojnie*, Warszawa 2008, s. 16.

³S.J. Rysz, *Zarządzanie kryzysowe zintegrowane*, Warszawa 2018, s. 17.

⁴M. Pomykała, *Bezpieczeństwo jako kategoria prawna*, [w:] A. Letkiewicz, A. Misiuk (red.), *Państwo, administracja, policja*, Szczytno 2012, s. 88.

⁵A. Czupryński, *Bezpieczeństwo w ujęciu teoretycznym*, [w:] A. Czupryński, B. Wiśniewski, Ł. Zboina (red.), *Bezpieczeństwo – teoria – badania – praktyka*, Józefów 2015, s. 10.

⁶Ibidem, s. 18.

bezpieczeństwa stanowi skłonność do zbiorowej akceptacji przez poszczególnych jej członków jako własnej wizji stanu bezpieczeństwa w środowisku, w którym funkcjonują, opartej na rozpowszechnianych subiektywnych opiniach autorytetów⁷. Bezpieczeństwo jest wartością pierwotną wobec innych, a potrzeba bezpieczeństwa stała się decydującym czynnikiem państwowotwórczym. Zatem pierwszym i niezbędnym warunkiem pomyślnego rozwoju państwa było, jest i będzie zapewnienie bezpieczeństwa. „Przez bezpieczeństwo państwa należy rozumieć taki jego rzeczywisty stan stabilności wewnętrznej i suwerenności, który odzwierciedla brak zagrożeń (w sensie zaspokajania podstawowych potrzeb egzystencjalnych i behawioralnych społeczeństwa oraz traktowania państwa jako suwerennego podmiotu w stosunkach międzynarodowych)”⁸.

Pojęcie bezpieczeństwa wewnętrznego pojawiło się w państwach demokratycznych w debatach prowadzonych na temat stanów nadzwyczajnych czy zagrożeń terrorystycznych. Ich efektem było reformowanie oraz tworzenie nowych instytucji i regulacji prawnych w zakresie polityki bezpieczeństwa wewnętrznego⁹. Pierwotnie podział rozgraniczał dwie sfery państwa: wewnętrzną i zewnętrzną. Bezpieczeństwo wewnętrzne obejmowało więc to, co wiązało się ze stabilnością i porządkiem na danym terytorium i było w kompetencjach organów policji, bezpieczeństwa i instytucji zajmujących się zwalczaniem skutków katastrof. Bezpieczeństwo zewnętrzne obejmowało ochronę i obronę, za co odpowiadały instytucje wojskowe i służby wywiadowcze. Oba rodzaje bezpieczeństwa były więc względnie autonomiczne. Nowe uwarunkowania w zglobalizowanym świecie wykazały, że sfery bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego są ze sobą ściśle związane i wzajemnie się przenikają. Według Zdzisława Nowakowskiego bezpieczeństwo wewnętrzne oznacza stabilność i harmonijność funkcjonowania systemu państwa, natomiast bezpieczeństwo zewnętrzne – brak zagrożeń ze strony podmiotów i źródeł zagranicznych¹⁰. Obecnie w literaturze przedmiotu pojawia się bezpieczeństwo narodowe, którego składnikami są bezpieczeństwo wewnętrzne i zewnętrzne. W debacie publicznej pojęcie bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego często zestawiane jest z pojęciem bezpieczeństwa publicznego. Andrzej Misiuk definiuje bezpieczeństwo publiczne jako „stan braku zagrożenia funkcjonowania organizacji państwowej i realizacji jej interesów, umożliwiający normalny, swobodny jej rozwój”¹¹. Tak rozumiane bezpieczeństwo publiczne odnosi się przede wszystkim do ochrony społeczeństwa przed negatywnymi działaniami. Ograniczenie zakresu podmiotowego i przedmiotowego bezpieczeństwa publicznego do sfery publicznej wskazuje, że pojęcie bezpieczeństwa wewnętrznego jest szersze, ponieważ obejmuje również sferę prywatną wewnątrz państwa, a więc działania prawno-policyjne i działania polityczne. Bezpieczeństwo wewnętrzne rozumiane jest

⁷ S.J. Rysz, op. cit., s. 19.

⁸ A. Żebrowski, *Bezpieczeństwo wewnętrzne państwa*, „Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis - Studia Politologica” 2012, nr 8, s. 8.

⁹ S. Sulowski, *O nowym paradygmacie bezpieczeństwa w erze globalizacji*, [w:] S. Sulowski, M. Brzeziński (red.), op. cit., s. 13.

¹⁰ Ibidem, s. 14.

¹¹ A. Misiuk, *Administracja porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego*, Warszawa 2008, s. 16.

jako stała gotowość i działalność określonych instytucji oraz organów państwowych, a także prywatnych podmiotów, która ma znaczenie dla zachowania stabilności i integralności państwa. Bezpieczeństwo wewnętrzne państwa stanowi podstawę sprawnego funkcjonowania systemu demokratycznego. To taki stan polityczno-administracyjny państwa, który gwarantuje jego obywatelom brak zagrożenia dla jego funkcjonowania, zapewnia spokój, poszanowanie porządku publicznego, ochronę społeczności i każdego obywatela. Oznacza także zapobieganie wszystkiemu, co mieści w sobie zagrożenie dla bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego. Bezpieczeństwo wewnętrzne łączy się z wykonywaniem swoich zadań przez administrację poszczególnych resortów i instytucji bezpieczeństwa wewnętrznego, w szczególności w postaci akcji, przymusu, działań, prewencji, analizy i zbierania danych oraz informacji niejawnych dających podstawę do ochrony bezpieczeństwa państwa, obywatela i porządku publicznego¹². Nową typologię bezpieczeństwa wskazuje Barry Buzan, proponując jego podział na horyzontalny i wertykalny. W horyzontalnym wyróżnia pięć rodzajów bezpieczeństwa: militarny, policyjny, ekonomiczny, ekologiczny i socjalny, natomiast w wertykalnym – cztery rodzaje: człowieka, narodowe, regionalne i globalne¹³.

Zagrożenia bezpieczeństwa wewnętrznego w kontekście procesów migracyjnych

Słowo „migracja” wywodzi się z języka łacińskiego, gdzie *migratio* oznacza (wy)wędrowanie, przesiedlanie się, stąd migracja w ujęciu leksykalnym określana jest jako masowa wędrownia, przesiedlanie się ludności. Owo przemieszczanie dotyczy różnych grup społecznych między różnymi środowiskami, takimi jak wieś, miasto, kraj. Opuszczanie kraju pochodzenia i przesiedlanie się do obcego kraju nosi z kolei nazwę emigracji (łac. *emigratio* ‘wyprowadzenie się’). Z perspektywy państwa przyjmującego migranta mamy z kolei do czynienia z imigracją (łac. *immigrare* ‘wprowadzić się’). Migracyjne przesiedlanie się może być wywołane wieloma pobudkami. Główne czynniki migracyjne można podzielić na te decydujące o opuszczeniu kraju pochodzenia (tzw. czynniki wypychające) oraz te decydujące o wyborze kraju docelowego (tzw. czynniki przyciągające)¹⁴. Polska nie dysponuje obecnie dokumentem, który w sposób zwarty, spójny i kompleksowy opisywałby założenia polityki migracyjnej państwa. Program „Polityka migracyjna Polski – stan obecny i postulowane działania”, opracowany w 2012 r., został unieważniony w roku 2016. W kolejnych latach władze państwowe podjęły próby sformułowania nowego programu tej polityki, skierowanego głównie na kwestie gospodarcze, związane przede wszystkim z potrzebami rynku pracy. Projekty tego programu zostały jednocześnie skontrastowane z wymogami bezpieczeństwa

¹²A. Żebrowski, op. cit., s. 9.

¹³S. Sulowski, op. cit., s. 15–16.

¹⁴B. Mróz, *Wpływ zagrożeń migracyjnych na bezpieczeństwo wewnętrzne państwa*, „Journal of Modern Science” 2017, t. 2, nr 33, s. 288.

państwa, dotyczącego zarówno sfery wewnętrznej (obawy przed niekontrolowaną imigracją z krajów pozaeuropejskich), jak i zewnętrznej, dotyczącej ochrony granic państwa. Sytuacja na granicy polsko-białoruskiej, począwszy od sierpnia 2021 r., wzmocniła znaczenie kwestii bezpieczeństwa państwa. Wybuch wojny w Ukrainie w lutym 2022 r. i masowy napływ uciekinierów z tego kraju do Polski wymusił konieczność szybkich działań w zakresie ich przyjęcia i przynajmniej czasowej ich integracji w naszym społeczeństwie. Polegały one na błyskawicznym przyjęciu uregulowań prawnych, które umożliwiały legalny pobyt i udzielanie szerokiej pomocy finansowej i socjalnej obywatelom Ukrainy¹⁵.

Według Straży Granicznej w 2022 r. do Polski wjechało ponad 13,5 mln cudzoziemców. Większość z nich (ok. 94%) stanowiły osoby spoza Unii Europejskiej i Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Największą grupą cudzoziemców byli Ukraińcy (ok. 75% osób z państw trzecich), następnie Białorusini (ok. 11%) i obywatele Zjednoczonego Królestwa (ok. 5%). W 2022 r. do Polski wjechały 183 564 osoby z państw, w których islam jest religią dominującą. To niecałe 1,5% wszystkich cudzoziemców, którzy przybyli do nas spoza Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Trzy największe grupy stanowili cudzoziemcy z Turcji (ok. 24% osób z państw muzułmańskich), Kazachstanu (ok. 13%) i Azerbejdżanu (ok. 10%). W tym samym roku Straż Graniczna odmówiła wjazdu 1746 osobom z państw muzułmańskich. Najczęstszą przyczyną odmowy (ok. 85% przypadków) był brak ważnej wizy lub dokumentu pobytowego. Zaledwie 18 osób z tych państw nie wpuszczono do naszego kraju, ponieważ uznano je za zagrożenie dla bezpieczeństwa¹⁶.

Procesy migracyjne związane z napływem coraz większej liczby obcokrajowców są wyzwaniem w zakresie integracji w społeczeństwie oraz zapobiegania negatywnym tendencjom w obszarze bezpieczeństwa. W kwestiach związanych z zagrożeniami wynikającymi z migracji istotnym czynnikiem jest sposób, w jaki imigranci przedostają się do państwa docelowego. Cudzoziemcy, którzy przedostają się na terytorium danego państwa wbrew obowiązującym przepisom, nie dopełniając jednocześnie formalności legalizacyjnych i podejmując nielegalnie pracę, są migrantami nielegalnymi. W zjawisku nielegalnej imigracji można zidentyfikować dwa podstawowe obszary działania: nielegalnego przekraczania granicy i nielegalnego pobytu.

W obliczu wyzwań związanych z napływem imigrantów do Polski odpowiednio zorganizowana kontrola procesów imigracyjnych, zwłaszcza zjawiska nielegalnej migracji, powinna obejmować rozwiązania prawne, organizacyjne i instytucjonalne, które pozwolą z jednej strony na otwarcie się Polski na cudzoziemców, z drugiej zaś – na kontrolowanie procesów imigracyjnych, tak aby były one zgodne z interesami państwa.

¹⁵ Ustawa z dnia 12 marca 2022 r. o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa (Dz.U. z 2022 r., poz. 583 ze zm.). Zob. także S. Łoziński, M. Szonert, *Polityka migracyjna „Bez polityki”. Antynomie tworzenia polityki migracyjnej w Polsce w okresie 2016–2022*, <https://www.migracje.uw.edu.pl> (dostęp: 28.08.2023).

¹⁶ *Imigranci z krajów muzułmańskich w Polsce*, https://demagog.org.pl/analizy_i_raporty/imigranci-z-krajow-muzulmanskich-w-polsce-co-mowia-liczby (dostęp: 28.08.2023).

Rosnąca skala napływu cudzoziemców w celu wykonywania pracy w Polsce, poza niekwestionowanymi korzyściami, wiąże się również z szeregiem potencjalnych zagrożeń. Kluczowe jest zatem zarządzanie legalną migracją w taki sposób, aby oprócz maksymalizowania korzyści, unikać jej negatywnych skutków lub je w jak największym stopniu ograniczać. Duża skala migracji może wzmacniać polaryzację na rynku pracy i przyczyniać się do obniżania standardów zatrudnienia. Nadmierna koncentracja cudzoziemców w określonych branżach i rejonach kraju, przy braku odpowiednich rozwiązań prawno-instytucjonalnych, może zwiększać zagrożenie segmentacją rynku pracy oraz prowadzić do napięć społecznych. Od kilku lat obserwowana jest rosnąca rola agencji w organizacji zatrudniania migrantów zarobkowych do Polski. Zjawisko to może mieć wiele zalet zarówno z punktu widzenia pracodawców, jak i pracowników, jednak może sprzyjać nadużyciom wobec cudzoziemców zatrudnianych za pośrednictwem agencji zatrudnienia oraz nielegalnych i nieformalnych pośredników¹⁷.

Podstawowe zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego są z jednej strony związane z przestępczością podejmowaną przez samych cudzoziemców, z drugiej zaś – z działalnością zorganizowanych grup przestępczych, które z nielegalnej migracji uczyniły sobie intratne źródło dochodu. Do najczęściej spotykanych działań w tym zakresie można zaliczyć:

- nasilenie działalności grup przestępczych w zakresie dostarczania fałszywych dokumentów; organizacji nielegalnego przekraczania granicy państwowej; handlu ludźmi, w tym: prostytucji i innych form wykorzystywania seksualnego, przymusowej pracy, żebractwa, niewolnictwa, zniewolenia czy wyzyskiwania do działalności przestępczej;
- czarny rynek usług legalizacji pobytu – działania przestępcze osób wykonujących za odpowiednim wynagrodzeniem zadania „pomocnicze” na rzecz zorganizowanych grup przestępczych w celu legalizacji pobytu cudzoziemców, np. wystawianie oświadczeń, zaproszeń, zawieranie fikcyjnych małżeństw;
- brak możliwości weryfikacji tożsamości migrantów – migranci, którzy w sposób nielegalny przekraczają granicę państwową, nie są poddawani kontroli granicznej, zatem niemożliwa jest ich identyfikacja w kontekście stanowienia zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa, w tym stwierdzenia przynależności do organizacji terrorystycznych.

Inne zagrożenia dla kraju przyjmującego migrantów wiążą się także ze sferą kulturową i odnoszą się do destabilizacji struktur społecznych. Problemy te dotyczą zarówno migrantów legalnych, jak i nielegalnych. Są to:

- bariery integracyjne – cudzoziemcy, którzy nielegalnie przebywają na terytorium innego państwa, unikają kontaktów z instytucjami kraju przyjmującego z uwagi na obawę przed odmową legalizacji pobytu i przymusowym powrotem;

¹⁷ *Polityka migracyjna Polski – kierunki działań 2021–2022*, <https://www.gov.pl> (dostęp: 28.08.2023).

- powstawanie diaspor – środowiska, które celowo separują się od ludności miejscowej, niechętnie do asymilacji i nauki języka, tworzą własne organizacje kulturalne, społeczne, polityczne, bez chęci akceptacji systemu prawnego oraz różnic kulturowych państwa przyjmującego;
- rekrutacja do organizacji ekstremistycznych – środowiska imigranckie mogą stanowić zaplecze dla wszelkich ruchów ekstremistycznych. Rosnąca frustracja i rozczarowanie sytuacją ekonomiczną oraz prawną, problemy integracyjne, marginalizacja czy wręcz wykluczenie społeczne imigrantów mogą z jednej strony wywoływać gwałtowne reakcje, zaś z drugiej strony szczególnie groźne jest, coraz częściej potwierdzane, rozprzestrzenianie się ideologii ekstremistycznych;
- wzrost nastrojów ksenofobicznych – migranci często należą do grup narażonych na nierówne traktowanie czy wręcz otwartą niechęć i dyskryminację ze strony przedstawicieli społeczeństw przyjmujących. Czynnikiem w znacznej mierze kształującym preferencje i wiedzę zarówno społeczeństw migrujących, jak i przyjmujących są media. Niekiedy przedstawiają one i powielają nierzetelny i nieprecyzyjny obraz sytuacji, wpływając na postawy społeczne.

Kolejnym negatywnym efektem nielegalnej migracji związanym ze sferą ekonomiczną jest obciążenie ekonomiczne. Przyjęcie dużej liczby migrantów wiąże się z koniecznością zapewnienia im minimum socjalnego. Postrzeganie tego aspektu migracji jako obciążenie nie jest podzielane przez część ekspertów, którzy w migrantach upatrują szansę na ożywienie gospodarcze i częściowe rozwiązanie problemów demograficznych¹⁸.

Migracja jest procesem, który niesie zarówno pozytywne, jak i negatywne skutki. Z pewnością procesy asymilacyjne cudzoziemców wykazują charakter bardzo złożony i są zależne od wielu czynników. Najważniejsze z nich to legalność migracji lub jej brak, liczebność grupy migrującej i jej charakter, oczekiwania i zamiary związane z przybyciem do nowego kraju czy w końcu środowisko kulturowe, społeczne, polityczne i prawne w państwie przyjmującym. Wszystkie wskazane aspekty mają wpływ na ewentualną eskalację zagrożeń towarzyszących zjawiskom migracyjnym¹⁹.

Podsumowanie

W obliczu przemian będących skutkiem procesów globalizacji, integracji europejskiej i konfliktów wojennych w różnych regionach świata bezpieczeństwo wewnętrzne staje się sprawą priorytetową. Procesy migracyjne powodują, że z państwa typowo emigracyjnego Polska przekształca się w państwo emigracyjno-imigracyjne. Proces zmiany tego statusu stwarza konieczność przemodelowania polityki migracyjnej w kontekście odpowiedniego radzenia sobie z problemem nielegalnego przekraczania polskiej granicy, wpływem imigracji na sytuację na rynku pracy oraz na bezpieczeństwo

¹⁸ B. Mróz, op. cit., s. 297–299.

¹⁹ Ibidem.

wewnętrzne państwa. Procesy migracyjne związane z napływem coraz większej liczby obcokrajowców są wyzwaniem w zakresie integracji w społeczeństwie oraz zapobiegania negatywnym tendencjom w obszarze bezpieczeństwa wewnętrznego.

BIBLIOGRAFIA

Literatura

- Czupryński A., *Bezpieczeństwo w ujęciu teoretycznym*, [w:] A. Czupryński, B. Wiśniewski, Ł. Zboina (red.), *Bezpieczeństwo – teoria – badania – praktyka*, Józefów 2015.
- Duszczyk M., *Procesy migracyjne a bezpieczeństwo wewnętrzne*, [w:] S. Sulowski, M. Brzeziński (red.), *Bezpieczeństwo wewnętrzne państwa. Wybrane zagadnienia*, Warszawa 2009.
- Misiuk A., *Administracja porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego*, Warszawa 2008.
- Mróz B., *Wpływ zagrożeń migracyjnych na bezpieczeństwo wewnętrzne państwa*, „Journal of Modern Science” 2017, t. 2, nr 33.
- Pomykała M., *Bezpieczeństwo jako kategoria prawna*, [w:] A. Letkiewicz, A. Misiuk (red.), *Państwo, administracja, policja*, Szczytno 2012.
- Rysz S.J., *Zarządzanie kryzysowe zintegrowane*, Warszawa 2018.
- Sulowski S., *O nowym paradygmacie bezpieczeństwa w erze globalizacji*, [w:] S. Sulowski, M. Brzeziński (red.), *Bezpieczeństwo wewnętrzne państwa. Wybrane zagadnienia*, Warszawa 2009.
- Zięba R., *Pozimnowojenny paradygmat bezpieczeństwa międzynarodowego*, [w:] R. Zięba (red.), *Bezpieczeństwo międzynarodowe po zimnej wojnie*, Warszawa 2008.
- Żebrowski A., *Bezpieczeństwo wewnętrzne państwa*, „Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis – Studia Politologica” 2012, nr 8.

Akty prawne

- Ustawa z dnia 12 marca 2022 r. o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa (Dz.U. z 2022 r., poz. 583 ze zm.)

Źródła internetowe

- Imigranci z krajów muzułmańskich w Polsce*, https://demagog.org.pl/analizy_i_raporty/imigranci-z-krajow-muzulmanskich-w-polsce-co-mowia-liczby.
- Łoziński S., Szonert M., *Polityka migracyjna „Bez polityki”. Antynomie tworzenia polityki migracyjnej w Polsce w okresie 2016–2022*, <https://www.migracje.uw.edu.pl>.
- Polityka migracyjna Polski – kierunki działań 2021–2022*, <https://www.gov.pl>.

Internal security of the state and migration processes

Summary

Security is one of the basic needs of man and the state. The issues of state security are of particular importance in the face of changes resulting from the processes of globalization, European integration and military conflicts in various regions of the world. Globalization creates new threats and risks that are becoming increasingly difficult for the state to cope with. Globalization is very much about politics. The United Nations has 193 member states. Through its bodies, such as the General Assembly or the Security Council, and specialized organizations such as the International Monetary Fund, it influences the decisions or actions of the member states Integrated Learning Platform (zpe.gov.pl last accessed 5.02.2024). In the face of challenges related to the influx of immigrants to Polish, properly organized control of immigration processes, especially the phenomenon of illegal migration, should include legal, organizational and institutional solutions which will allow, on the one hand, for Polish to open up to foreigners, and on the other hand, for controlling immigration processes so that they are consistent with the interests of the state.

Keywords: migration, security, globalisation